

[* חלק מהדברים רשומים בראשי-פרקים]

הכרתי את אריאל בימי נעורינו ומאז זרמו חיינו בקווים מקבילים ובמוקדים משותפים, עד שנלקח מאתנו והוא בפסגת יצירתו ומפעלו.
אפתח בשלוש פגישות – שלושה צמתים ושלושה סמלים

האחת: היה אריאל היה מרכז סניף בני-עקיבא הגדול בתל-אביב, ואני – צעיר בשנה – באתי שנה אחריו למלא תפקיד זה. אך היה כמעט בלתי אפשרי למלא את המשימה תחתיו. כבר אז היה איש תורה וספרות (ליתר דיוק נער של תורה וספרות) מחנך מחונן, מנהיג כריזמטי וכבר עורר געגועים בהולכו. והוא אכן ידע להתרחק - כמעט להיעלם – כדי להותיר מרחב למי שבא אחריו, לצמצם עצמו ולפנות מקום; הבין שאילולא כן תהיה הצלחתו (האישית) כישלונו (החינוכי)

השניה: לימים למדנו באוניברסיטה ושנינו התלבטנו. נקרענו בין שני תחומים: אריאל למד משפטים וספרות (פרופ. קורצווייל) אני למדתי רפואה ופילוסופיה. הרבה דיברנו על לבטינו. כל אחד בחר לבסוף את בחירתו. אך אריאל לפחות הוסיף לחיות בשני העולמות עד יומו האחרון, 'להתנודד' בין ההלכה והמשפט לבין הרוח והשיר.

השלישית: שלושה צעירים ניסחו בראשית שנות השבעים קריאה, כרוז, תחת הכותרת "עוז לשלום". כנראה הביטוי הראשון של עמדה דתית 'יונית', מורכבת, מבקשת שלום, משלמת מחיר טריטוריאלי. שלושה היינו אריאל, אני ו-הלל ווייס. דומני שאריאל היה הכוח המניע, והוא גם השכיל לשמור לאורך ימים על ידידות עם שנינו. שכן הייתה בו עוצמה שמשכינה שלום – לא רק קריאה לשלום.

מפגשים אלה מסמלים שלושה מתחים באישיותו של אריאל,
- עיון ומעשה, לימוד והנהגה, אריאל הוא איש העיון
הקונטמפלטיבי שמעולם לא בגד ולא זנח את האקטיבה
מחד בעל משנה סדורה, שגם שהיא קרועה יש בה שלמות מקורית משלה. מאידך, מנסח חוקה,
דיקאן, ליבו עם עיירות פיתוח, מעמדה של האישה
- משפט ורוח, לכה ואגדה, נורמה ושירה
אריאל איש מובהק של משפט שידע לכתוב: "המשפט אינו עוסק בחלק גדול מן הניינים האמיתיים של החיים. בעניינים כאלה קצרה ידו מלהושיע. יופי, אהבה, רגשות, סולידריות חברתית וכל מה שעושה את החיים כדאיים הם מחוץ לטווח המשפט. כללי המשחק של המשפט מאפשרים לכל היותר לחיים לזרום בנתיב האמיתי שלהם" (כי המשפט לאלוהים הוא)

אריאל פותח מאמר בנושא מדינה יהודית דמוקרטית – בשיר של עמיחי , בוחר כמוטו של ספרו בציטוט של גבריאל גרסיה מרקס .

כמה זקוקה החברה הישראלית דהאינדא לאיש משפט שילמדה שלא כל הארץ משפט . כמה זקוקה החברה הדתית היום לאיש תורה שילמדה שלא כל הארץ הלכה . שיש גם תרבות ושירה , שיש גם אגדה ומחשבה , שיש גם חינוך דו-משמעי שאמנם אילולא המשפט איש את אחיו חיים בלעו , וכל אלה לא היו מן האפשר . אך הם הם התוחלת והטעם והתכלית

- היו בו באריאל שני עולמות ערכיים : העזה לחרוג , לא ללכת בתלם ושילם על כך מחיר גבוה בעבר היו בו תורה והומניזם , יהדות ודמוקרטיה אריאל גילם בכל אישיותו את הסמל ההפוך : מסורת וחדוש , פרטי ואוניברסלי שורש וענפים

הכמיהה לחיבור ביניהן , גם אם לעיתים דיאלקטי , גם אם לעתים פרדוקסאלי – אבל עדיף מהאובדן של אחד מהם המתחים לא רק בחברה , גם לא רק במשנתו מגולמים בתוך אישיותו. אריאל כבבואה לקטבים הרעיוניים בחברה הישראלית , לניגודים התרבותיים שיכולים לילך יחדיו .

כך כתב אריאל בשעה קשה על יחסו הכפול למימד הרציונאלי , לעולם הנוהג כמנהגו , מול המימד האמנותי , לתפילה בשעת חרדה : " ככל שאנסה לתת הסבר רציונאלי לסתירות אלה , יהיו אלה רק בגדר נסיונות הרואיים , שדינם כישלון . סתירות אלה והחיים יחד עמם הם חלק מדרך חיי. האמונה והספקנות , הנאיביות והביקורת הקשה , הקשיחות והרגישות, האמונה התמימה והפיכחון האירוני. כל אלה מלווים אותי בדרכי . נדמה לי , לעיתים , כאילו הדבר המרכזי שחי עמי ואצלי בשלום הוא הסכסוך הפנימי".

כנראה רק מי ששמורה בלבו פינה חמה , אינטימית , אישית , לכל אחד מהקטבים של החיים , רק הוא מסוגל לפתוח חלונות גם לקטבים הנצים שתוך חברה חוצה . ולא היה ראוי לכך ממנו . אריאל רוזן-צבי היה כמו ראי לחברה הישראלית , לצד היפה שבה

הבנים הדגישו במאמר שלהם , שוב ושוב - את הכפילות . קצת מתוך הערצה וקצת מתוך תמיהה אבקש לומר להם : אולי רק הסכסוך הזה יכול לבטא תום , לקרב לשלמות

אחי ורעי אריאל , ידיד נעורים וחבר לדעה , שלא מצאתי איש ראוי ממנו לשפוט את ישראל בעת הזאת ת לדון בדין תורה ובדין התורה . תנצב"ה